

"Zovem se Sahar. Roditelji su mi porijeklom iz Jordana, međutim, ja sam rođena u Wuppertal-u, Njemačka, prije 22 godine i zaposlena sam kao vaspitacica u obdanistu.

Hidzab nosim od 5. razreda osnovne skole zbog licnog ubjedjenja. Tada, kada sam odlucila da se pokrijem, najljepse sam se osjecala. Uvijek sam vidjala druge djevojke i zene, koje su nosile hidzab i veoma me se dojmio."

Sahar: "Stavivsi hidzab, tj. cinjenicom da sam se pokrila, bilo mi je stalo do finog izgleda i to mi se svidjalo. Da, tada mi je spoljasnji izgled bio prvenstveno bitan, međutim znala sam zbog cega je muslimanka duzna nositi hidzab, tako da je moja odluka proizasla iz ubjedjenja. Na pocetku su se moji roditelji protivili toj odluci, zbog cinjenica da sam jako mlada, ali ipak su ostali uz mene i podrzavalii me u mojoj odluci.

Hidzab me uopste ne ogranicava. Nosim ga vrlo rado i osjecam se komforno u njemu. Jednostavno, on je dio mene. Cesto mi dobacuju kako, naravno, ne mogu posjecivati javne bazene i plaze, cega sam i sama svjesna. Ali u zemljama postoje mogucnosti za muslimanke, djevojke i zene, gdje mogu slobodno da se kupaju i suncaju, pa takve prilike i koristimo."

Reakcije okruzenja

Sahar: "Iskustva koja sam imala otkako nosim hidzab su jako razlicita. Naravno, ima onih kojima se to jako dopada, a drugi bi ga najradije silom skinuli - cak u gradu, stranci, koje ne poznajes.

Na drugoj strani, dozivljavala sam, npr., da se ljudi za mnom okrecu u

gradu ili gledaju, skoro pa bulje, u mene. Odem li u grad s nekim, tada ne da se samo okrecu, nego i dobacuju: "pogledaj, jesи li vidio/la ono..." Medjutim, to meni vise ne pada u oci zbog toga sto vec duze nosim hidzab i "navikla" sam, odnosno naucila biti spremnom, na sve. Jednostavno, to mi je postalo sasvim "normalno"."

Nosenje hidzaba tokom obrazovanja

Sahar: "Da, kako je to bilo tokom mog skolovanja? Bilo je odlicno, nisam se morala na puno mjesta kandidovati, tako da sam brzo dobila mjesto i primljena sam bila ubrzo. Naravno, tokom istrazivanja u vezi skolovanja i toga da budem primljena, cesto sam se prisjecala sljedeceg: Nadam se da nece biti problema u povezanosti moga hidzaba i poslovnog okruzenja. Moja definitivna odluka na samom pocetku islamske nosnje bila je ta da nikada necu ni pomisliti na to da skinem hidzab zbog skolovanja, cak to ne bih nikada uradila, pa makar nikada i ne zavrsila skolovanje za posao o kojem sanjam.

Jako me obradovalo i puno mi je znacilo da sam ipak licno ja odabrana kao kandidat za zeljeni posao, jer sam bila jedna od njih, a na kraju sam ja bila taj sretnik i pocascena dobitkom. Odlicno se slazem s saradnicima i jako me cijene, presretna sam tom situaciom."

Kakva je reakcija djece u vezi hidzaba?

Sahar: "Rad sa djecom je sam po sebi fin posao. Uzivam u tom poslu i osjecam se prezadovoljnom. S tim da su djeca jako emotivna i dobromanjerna sama po sebi, uopste im ne smeta sto ja nosim hidzab. Cak me znaju nasmijati, jer zele i oni nositi hidzab.

Jedne prilike dosla mi je majka jedne djevojcice potpuno uzbudjena i rekla: "Kcerka mi nije htjela izaci iz kuce bez hidzaba." Jako me nasmijala ta djevojcica svojim postupkom. Buduci da smo odlazili na razne ekskurzije s djecom, cak su isprobavale hidzab; imamo u obdanistu mnogo slika kao dokaz tome. Djeca gledaju hidzab kao nesto sasvim normalno i on im ne predstavlja nikakve prepreke. Hidzab je dio mene, koji se nikada od mene nece odvojiti i to djeci ne smeta, sto mi se strasno dopada.

Izvor: Exil-Club - Zu Hause in der Welt (Kod kuce u Svijetu)
("Otkrivanje": Mlade djevojke i islamska nosnja)